

Arrest

nr. 155 164 van 23 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEEMINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

1.2. Op 14 augustus 2007 wordt aan de verzoekende partij het gevraagde visum afgeleverd.

1.3. Op 10 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 18 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 18 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 21 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van schoonzus.

1.7. Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.11.2014 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden, die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Verder stelt artikel 47/3§2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich voegen of dat ze deel uitmaken van zijn gezin.'

Betrokkene deed een aanvraag als schoonzus van Best Ronald Willem geboren op 15.07.1960 te Middelburg van Nederlandse nationaliteit.

Vermoedelijk werd als bewijs dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon de gezinssamenstelling dd 24.02.2015 uit België voorgelegd. Overeenkomstig de bepalingen van bovenstaand wetsartikel hoort echter aangetoond te worden dat betrokkene reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst OF ten laste was reeds in het land van herkomst. Geen van deze twee mogelijkheden kan uit de gezinssamenstelling van België worden vastgesteld. Er werden verder geen bewijsdocumenten aangereikt waaruit blijkt dat op één of andere manier aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dus niet aan de vereisten van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

1.8. Op 11 juni 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van schoonzus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te

leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de schending aan van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. Na citering van de motieven van de bestreden beslissing, wijst de verzoekende partij er op dat de verwerende partij poneert dat zij dient aan te tonen deel uit te maken van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst, dat de verwerende partij impliciet maar zeker stelt dat België niet het land van herkomst is van de verzoekende partij doch nalaat aan te duiden wat dan wel het land van herkomst van de verzoekende partij is. De verzoekende partij meent dat het begrip 'land van herkomst' cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag, dat de verwerende partij het begrip te eng interpreteert. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit de toelichting bij het wetsontwerp dat aanleiding gaf tot invoering van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de voorbereidende werken uitdrukkelijk verwijzen naar het arrest Rahman van het Europees Hof van Justitie van 5 september 2012, dat in dit arrest het begrip 'land van herkomst' ter sprake komt, waarna de verzoekende partij overweging nummer 31 uit het voormelde arrest citeert ("*...land van herkomst' in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart 'ten laste' van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen;*"). De verzoekende partij meent dat de conclusie van de advocaat-generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in het hetzelfde gezin wonen waarbij ze de punten 90 en 91 uit de conclusie citeert. De verzoekende partij meent dan ook dat het begrip 'land van herkomst' wel degelijk België kan zijn, dat immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in het land van nationaliteit of oorsprong iets helemaal anders is dan het land van herkomst. De verzoekende partij meent dat terecht gesteld wordt dat het land van herkomst het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag indient en dat in die stelling het geleverde bewijsstuk, namelijk de samenstelling van gezin, het enige juiste bewijsstuk is dat zij kan inleveren.

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

3.1.4. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat zij dient aan te tonen deel uit te maken van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst en dat de verwerende partij impliciet maar zeker stelt dat België niet haar land van herkomst is, doch nalaat te duiden wat haar land van herkomst wel is. De verzoekende partij meent dat het begrip 'land van herkomst' cruciaal is bij de beoordeling van de aanvraag en meent dat de verwerende partij dit begrip te eng interpreteert waarbij zij verwijst naar de voorbereidende werkzaamheden die uitdrukkelijk verwijzen naar het arrest Rahman van het Europees Hof van Justitie van 5 september 2012 en dat in dit arrest het begrip 'land van herkomst' te sprake komt. Op basis van het voornoemde arrest en de conclusie van de advocaat-generaal, concludeert de verzoekende partij dat het begrip 'land van herkomst' België kan zijn. Zij meent dat de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in het land van nationaliteit of oorsprong iets anders is dan het land van herkomst. Zij wijst er op dat terecht gesteld wordt dat het land van herkomst het land is

waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag indient en aldus het bewijs van gezinssamenstelling in België het enige juiste bewijsstuk is.

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij kan aldus worden afgeleid dat zij meent dat het attest van gezinssamenstelling in België voldoende was om aan te tonen dat zij inwoont bij een burger van de Unie, daar vereist wordt ingevolge artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wat een omzetting vormt van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), in het land van herkomst in te wonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet en ingevolge de rechtspraak die gevestigd werd in het arrest Rahman, het land van herkomst het gastland kan zijn, *in casu* België.

3.1.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag van 21 november 2014 teneinde te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet volgende stukken overmaakte: gezinssamenstelling van 24 februari 2015 in België.

3.1.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij overgaat tot een partiële lezing van het arrest Rahman en de geciteerde overweging 31 van het arrest Rahman volledig uit haar context haalt.

De vraag die gesteld werd, naar aanleiding waarvan onder meer voornoemde overweging 31 werd genomen, betreft de vraag of vereist is dat, om als familielid 'ten laste' van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG te worden beschouwd, dat de betrokkene in dezelfde staat als die burger heeft verbleven en ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

Vooreerst dient aldus vastgesteld te worden dat de vraag, naar aanleiding waarvan overweging 31 werd geuit, enkel betrekking heeft op de familieleden 'ten laste' doch geenszins op de familieleden die in het land van herkomst inwonen bij de burger van de Unie.

Voorts wenst de Raad te wijzen op de volledige tekst en het geheel van overwegingen die geuit werden naar aanleiding van de in dit punt reeds beschreven vraag aan het Europees Hof van Justitie die, samen met andere vragen, aanleiding hebben gegeven tot het arrest Rahman van 5 september 2012:

“27 Met zijn derde en zijn vierde vraag, die eveneens samen dienen te worden behandeld, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of, om als familielid „ten laste” van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, vereist is dat de betrokkene in dezelfde staat als die burger heeft verbleven en ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

28 Zoals met name het Centre for Advice on Individual Rights in Europe (AIRE Centre), de Nederlandse regering en de Commissie hebben opgemerkt, kan uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 niet worden afgeleid dat familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen en naar behoren hun situatie van afhankelijkheid ten opzichte van deze burger hebben aangetoond, van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, van deze richtlijn zijn uitgesloten op de enkele grond dat zij niet in dezelfde lidstaat als deze burger hebben verbleven.

29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

30 Evenzo mogen de lidstaten volgens artikel 10, lid 2, sub e, van richtlijn 2004/38 betreffende de afgifte van de verblijfskaart van de in artikel 3, lid 2, van die richtlijn genoemde familieleden de overlegging verlangen van een „door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie”.

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een

burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

34 In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Uit een grondige lezing van voormelde overwegingen blijkt duidelijk dat de uiteenzetting niet handelt over de vraag of het ‘land van herkomst’, bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, het gastland kan zijn waar de burger van de Unie, bij wie men zich wil voegen, zich vestigde, doch wel over de vraag van het tijdstip van het ten laste zijn van het betrokken familielid van de burger van de Unie, waarbij wordt vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

De Raad kan in de voormelde overwegingen geenszins lezen dat de voorwaarde in te wonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, in het land van herkomst ingelost kan zijn indien de betrokkene aantoonbaar in te wonen bij de voormelde burger van de Unie in het gastland.

3.1.7. Het betoog van de verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden zodat zij ook niet dienstig kan voorhouden dat het geleverde bewijsstuk, namelijk ‘samenstelling van het gezin’ het enige juiste bewijsstuk is dat zij kon inleveren.

3.1.8. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, noch dat zij niet correct of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gekomen. Voorts maakt zij ook niet aannemelijk dat artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet correct werd toegepast.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij een schending aan van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is ongegrond.

3.2. Ten aanzien van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij meent dat het bevel nooit uitgevaardigd had mogen worden gezien bovenstaand middel, dat immers de nietigverklaring van de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt wijst de verzoekende partij erop dat het bestreden bevel wordt gemotiveerd met *'legaal verblijf in België verstreken'*, dat met de beste wil van de wereld zij niet begrijpt wat dit wil zeggen, dat in niets wordt verwezen naar haar zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf is verstreken, dat van haar of dat van de referentiepersoon, dat de motivering stereotiep en onduidelijk is.

3.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.3. Gelet op het feit dat het middel ten aanzien van de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden ongegrond is en aldus niet tot de nietigverklaring van de voornoemde beslissing kan leiden, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden gezien het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de nietigverklaring van voornoemde beslissing met zich meebrengt en aldus ook de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.4. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het bestreden bevel wordt gemotiveerd met *'legaal verblijf in België verstreken'*, dat met de beste wil van de wereld zij niet begrijpt wat dit wil zeggen, dat in niets wordt verwezen naar haar zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf is verstreken, dat van haar of dat van de referentiepersoon, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2015 duidelijk dat de aanvraag ingediend op 21 november 2014 door B.F., zijnde de verzoekende partij, wordt geweigerd daar de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat aan betrokkene het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt aldus dat aan de 'betrokkene' het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten alsook dat met het woord 'betrokkene' wordt bedoeld op de persoon B.F., zijnde de verzoekende partij, die de aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op 21 november 2014. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat in niets wordt verwezen naar haar en dat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf verstreken is, dat van haar of dat van de referentiepersoon. Voor het overige kan de Raad enkel vaststellen dat niet kan ingezien worden op welke wijze de motieven *'legaal verblijf in België is verstreken'* met uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, onbegrijpelijk zijn, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Immers bepaalt artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:*

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;". De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de verwijzing naar voornoemde wettelijke bepaling en de *in casu* motivering dat het legaal verblijf in België verstreken is, haar geen afdoende inzicht in de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verschaft. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten onduidelijk is.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, in zoverre dit het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of deze niet correct of op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

3.2.5. Ten overvloed dient geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.2.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER